

[Leif Hermann]

ning, når man nu ved, at det er første og sidste gang, dette her skal laves på den facon?

Endelig er jeg noget mystificeret af det forhold, at der i forbindelse med klager over afgørelser skal redegøres for modstrid med planlægningen. Der står i bemærkningerne noget om, at det er ud fra et ønske om at kunne vurdere, om der er nogen særlig grund til at klage eller ej. Men hvis der klages alligevel, skulle man være en sær kanut, hvis man i en ankeinstans ikke ved klagens tilbagesendelse gjorde opmærksom på, at grundlaget jo ikke er bindende.

Jeg forstår som sagt ikke så forfærdelig meget af det, og jeg vil gerne afslutningsvis sige følgende: dette her er for tidligt. Vi har intet imod at gå løs på planlægningslovgivningen for at se, om borgmesteren på forsiden af planredegørelse 3 kan komme til at se lidt mere fornuftig ud – måske endda sådan, som han ser ud på bagsiden – men vi skal først have den planlægning igennem, der er lagt op til, og den skal evalueres og analyseres grundigt.

Jeg kan tilsige medvirken til et udvalgsarbejde, der forhåbentlig strækker sig over væsentlig mere end én samling.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Dette forslag er som bekendt baseret på arealudvalgets arbejde for at gøre planlægningen både mere brugbar for politikere og samtidig lettere overskuelig. Det radikale venstre er meget enige i forslaget intentioner, men spørgsmålet er, om bestemmelserne er gode nok til at nå målet. Jeg vil således nævne, at man ophæver visse procedurer og krav for regionplanlægningen og bindingen til miljølovgivningen, og tilføje, at forenkling som oftest er godt, men vi vil gerne i udvalget drøfte betydningen af recipientkvalitetsplanlægningen. Denne har som bekendt ret stor betydning f.eks. i relation til spørgsmålet om at få rensset Limfjorden og Ringkøbing Fjord forsvarligt, og derfor vil vi gerne i udvalget drøfte, hvordan man sikrer et retligt grundlag i denne forbindelse.

Vi mener også, at det er væsentligt, at dialogen med borgerne opretholdes, og det skulle gerne fremmes gennem den modernisering, som forslaget rummer. Herunder mener vi, det er udmærket, at man efter ombudsmandens ønske har tydeliggjort, hvem der har

klageret. Men det er, som flere har været inde på, en forudsætning for, at den ønskede forenkling kan træde i kraft, at samtlige planlægninger efter de nugældende regler er på plads.

Det er også vigtigt, at staten bevarer kontakten til regionplanlægningen under alle omstændigheder, så man vedbliver med at tage disse planer alvorligt.

Jeg vil gerne gentage, at formålet efter vor mening dels skal være en forenkling, dels en bedre naturbeskyttelse og endelig en politisering af planlægningen, så den virkelig bliver et brugbart redskab for politikerne.

Der er nogle spørgsmål, som vi gerne vil have drøftet i udvalget, bl.a. i forbindelse med hovedstadsrådet samt om retningslinjer og tidsplaner for byfornyelse. Vi har heller ikke taget endelig stilling til sektorplanlægningens videre skæbne, og vi vil gerne diskutere ankebestemmelser, offentliggørelse og registrering, men i øvrigt vil vi gerne medvirke til at fremme udvalgsbehandlingen i det tempo, der er forsvarligt.

Anne Grete Holmsgård (VS):

De ændringer, der er foreslået i dette lovforslag, følger jo arealudvalgets betænkning fra september 1985, men så synes jeg i øvrigt også, klarheden holder op. Det er stort og uoverskueligt, og jeg tror ikke, det bliver færdig i denne samling, og hvis det gør det, tror jeg i hvert tilfælde ikke, det bliver underkastet en forsvarlig behandling.

Af arealudvalgets betænkning fremgår det på side 11:

»... at hensigten med arealudvalgets arbejde var at nå frem til et plansystem, der samtidig med en styrkelse af natur- og miljøinteresserne gjorde det lettere at håndtere den politiske beslutningsproces i gennemførelse af aktuelt nødvendige initiativer.«

Det er sådan set en udmærket hensigt, men det er, synes jeg i hvert tilfælde, meget vanskeligt at få øje på, hvor i dette lovforslag denne hensigt egentlig omsættes til realiteter. Det er da sikkert rigtigt, at lovforslaget lægger op til og rent faktisk også vil betyde en lettere sagsbehandling for dem, der sidder og har med sagerne at gøre, bl.a. fordi sektorplanerne nu ikke længere skal godkendes af miljøministeren, og fordi de ikke længere skal være bindende for regionplanerne, men